

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **ENERGOAQUA, a.s.**, se sídlem 1. máje 823, Rožnov pod Radhoštěm, zastoupená JUDr. Zdeňkem Horáčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Kaizlovy sady 434/13, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2025, č. j. 22 A 21/2024 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 22. 4. 2024, č. j. KUZL 37769/2024, ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 33 odst. 1 písm. f) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu (dále jen „ZVK“). Přestupku se měla dopustit tím, že v průmyslovém areálu bývalé TESLY v Rožnově pod Radhoštěm provozovala průmyslovou (chemickou) kanalizaci a průmyslovou čistírnu odpadních vod (dále jen „ČOV“) bez řádného povolení ve smyslu § 6 ZVK. Žalobkyně měla prostřednictvím kanalizace odvádět odpadní vody

z několika nemovitostí v areálu do průmyslové ČOV v areálu, odkud odpadní vody měly po vyčištění odtékat kanalizačním odvaděčem do Valašského Meziříčí, kde měly být vypouštěny do vodního toku (Spojená) Bečva. Krajský úřad žalobkyni podle § 33 odst. 9 písm. c) ZVK uložil za uvedený přestupek pokutu ve výši 70 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí krajského úřadu rozhodl žalovaný dne 27. 6. 2024 pod č. j. MZE-48126/2024-15111 tak, že se podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobkyně zamítá a rozhodnutí krajského úřadu se potvrzuje.

[3] Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítala v ní zejména, že se její případ nachází mimo věcnou působnost ZVK, neboť neprovozuje kanalizaci, která by *sloužila veřejné potřebě* ve smyslu § 1 odst. 1 ZVK. Předmětná kanalizace zajišťuje odvod odpadních vod pro úzký okruh uživatelů – žalobkyně ji proto provozuje výhradně v jejich soukromém zájmu. Dále namítala, že správní orgány při ukládání pokuty nerozeznaly správně polehčující a přitěžující okolnosti. Zejména přehlédly, že žalobkyně kanalizaci používá bez povolení více než 20 let, aniž by v tomto směru došlo k jakýmkoli problémům a aniž by u ní správní orgány shledaly jakékoli pochybení; tuto okolnost proto měly hodnotit v její prospěch, nikoli v neprospěch.

[4] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V otázce věcné působnosti ZVK poukázal na obsah relevantní právní úpravy, závěry doktríny i judikaturu krajských soudů. Dovodil z nich, že pro vyhodnocení věcné působnosti jsou relevantní jednak pozitivní kritéria formulovaná v § 1 odst. 3 ZVK, jednak výjimky stanovené v § 1 odst. 4 ZVK. Pokud existuje kanalizace, která těmto podmínkám vyhoví, spadá tím do věcné působnosti ZVK; v takovém případě daný zákon ve svém § 1 odst. 1 definuje, že daná kanalizace *slouží veřejné potřebě*. S ohledem na to krajský soud doplnil, že termín *kanalizace sloužící veřejné potřebě* představuje spíše „*obecnou proklamativní charakteristiku těch vodovodů a kanalizací, které se zákonodárce rozhodl [takto] regulovat.*“ Termín sám o sobě nemá legální definici ani vlastní normativní obsah.

[5] Soud dále zdůraznil, že podle § 1 odst. 2 ZVK se vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu zřizují a provozují ve veřejném zájmu; dané ustanovení však pouze vyzdvihuje společenský význam daných staveb, nepředstavuje naopak definiční podmínku jejich existence. Ani *zřizování a provozování staveb ve veřejném zájmu* proto (shodně s aspektem *služby pro veřejnou potřebu* podle § 1 odst. 1 ZVK) nevytváří samostatné kritérium omezující věcnou působnost ZVK. Krajský soud doplnil, že podle rozhodnutí správních orgánů naplňuje kanalizace provozovaná žalobkyní jednu z alternativních podmínek ve smyslu § 1 odst. 3 písm. a) ZVK – kanalizace vypouští denně více než 10 m³ odpadní vody (konkrétně minimálně 3 153,81 m³). Současně kanalizace nespadá pod žádné z negativních kritérií vymezených v § 1 odst. 4 ZVK. Soud nadto připomněl, že kanalizace odvádí velké množství odpadní vody s obsahem zvláště nebezpečných a závadných látek přímo do řeky Bečvy, proto je v tomto případě „*zcela jistě dán veřejný zájem na jejím zákonném [řádném] zřízení a provozování.*“ Případná další kritéria nejsou podle krajského soudu relevantní, neboť nenachází svůj odraz v zákonné úpravě.

pokračování

[6] K námitce týkající se polehčujících a přitěžujících okolností krajský soud uvedl, že pokud správní orgány žalobkyni během tvrzených 20 let nepostihnuly, neznamená to, že kanalizaci provozovala řádně. Nadto si žalobkyně měla být vědoma právní úpravy, která jí ukládá povinnost získat povolení k provozování kanalizace; pokud jí po 20 let povolení nebylo vydáno, v důsledku čehož správní orgány o provozování kanalizace nevěděly a nemohly jej kontrolovat, nelze tuto skutečnost klást k jejich tíži a přenášet na ně odpovědnost žalobkyně za porušení zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka v prvním okruhu kasačních námitek trvá na svém žalobním bodu, podle něhož na její případ ustanovení ZVK nedopadají. Pojem *kanalizace sloužící veřejné potřebě* představuje ústřední podmínku aplikace daného zákona; ustanovení § 1 odst. 3 ZVK lze použít až po aplikaci primárního § 1 odst. 1 ZVK. To podle stěžovatelky vyplývá z *argumentu a rubrica*. Dále stěžovatelka „*v plném rozsahu odkazuje na svou argumentaci obsaženou v žalobě a odmítá závěr obsažený na str. 4 Rozsudku.*“

[9] Stěžovatelka rozporuje závěr krajského soudu, podle něhož *kanalizace sloužící veřejné potřebě* nemá legální definici, není zavedenou legislativní zkratkou, právní předpisy pojem nekonkretizují, a nemá tedy vlastní normativní obsah (srov. odst. 17 napadeného rozsudku). Pokud by byl názor krajského soudu korektní, právní řád by podle stěžovatelky nemohl obsahovat ani další pojmy, které nejsou definovány a které je třeba vyložit buďto gramatickou výkladovou metodou, nebo například jako neurčité právní pojmy. Stěžovatelka taktéž nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že termín *kanalizace sloužící veřejné potřebě* představuje obecnou proklamativní charakteristiku předmětu dané právní úpravy (srov. odst. 17 napadeného rozsudku). Pokud by byl názor krajského soudu správný, byl by zároveň vnitřně rozporný, „*tím spíše by [totiž] muselo jít o pojem s normativním obsahem, neboť bezobsažný pojem by předmět zákonné regulace z logiky věci vymezovat nemohl.*“ Zákodárce by jej rovněž nemohl použít jako pojem definiční v § 1 odst. 2 ZVK.

[10] Stěžovatelka dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s názorem doktríny, který citovala již v žalobě a který uvádí, že „*[v]eřejný charakter by zřejmě nezískala zařízení podniková, zařízení sloužící jen užšímu okruhu uživatelů*“. Vzhledem k tomu má za to, že krajský soud nevyvrátil její žalobní tvrzení, že předmětná kanalizace obsluhuje pouze několik málo subjektů, a proto je kanalizace provozována pouze v jejich soukromém zájmu. V tomto případě tedy není naplněn aspekt *služby pro veřejnou potřebu*. Stěžovatelka dále uznává, že existuje zájem veřejnosti na řádném provozu kanalizací, avšak jeho ochrana plyne z jiných právních předpisů než ze ZVK.

[11] Dále má stěžovatelka za to, že krajský soud v napadeném rozsudku zaměnil pojmy *veřejná potřeba* a *veřejný zájem*. Podle stěžovatelky krajský soud uvedl, že „*[j]elikož kanalizace žalobkyně ... slouží k odvádění velkého objemu odpadní vody s obsahem zvlášť*

nebezpečných a závadných látek přímo do vodního toku řeky Bečvy, je dle přesvědčení soudu v tomto konkrétním případě zcela jistě dán veřejný zájem na jejím zákonném [řádném] zřízení a provozování.“ Stěžovatelka v tomto směru namítá, že „[v]eřejný zájem je zdůrazněním „společenského významu a důležitosti“ kanalizací sloužících veřejné potřebě, pokud však Rozsudek uvádí, že není definiční podmínkou jejich existence, tím spíše nemůže dovozovat, že jeho přítomnost vyvolává charakteristiku veřejné potřeby u dané kanalizace.“

[12] Druhý okruh kasačních námitek směřuje k otázce polehčujících a přitěžujících okolností. Stěžovatelka rozporuje názor krajského soudu, podle něhož správní orgány nemohly kontrolovat řádné provozování předmětné kanalizace (srov. odst. 27 napadeného rozsudku). Podle stěžovatelky je její provozování „všeobecně známo, neboť je to uvedeno v celé řadě dokumentů týkajících se tohoto případu, že jde o průmyslovou kanalizaci v areálu bývalého podniku TESLA Rožnov pod Radhoštěm, jehož technická a průmyslová povaha nemůže místně příslušným dozorčím orgánům nebýt známa.“ Stěžovatelka rovněž odmítá, že by přenášela odpovědnost za provoz kanalizace na správní orgány (srov. odst. 28 napadeného rozsudku). Ze strany stěžovatelky šlo toliko o zdůraznění jejího „legitimního očekávání v profesionalitu a odbornost“ správních orgánů, které o existenci kanalizace věděly, anebo vědět měly. Nakonec stěžovatelka nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že by měla „přenášet odpovědnost za vlastní porušení zákona na kontrolní orgán tím, že jej včas neupozornila na vlastní protiprávní jednání,“ (srov. odst. 20 kasační stížnosti). Takový názor koliduje se zásadou *nemo tenetur* obsaženou např. v čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

[13] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[16] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti formuloval Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Za přijatelnou lze kasační stížnost považovat tehdy, pokud (A) je podle Nejvyššího správního soudu potřeba vyjádřit se k zásadní právní otázce, která doposud nebyla v jeho judikatuře řešena, (B) je nutno v určité právní otázce sjednotit rozdílnou judikaturu krajských soudů či Nejvyššího správního soudu, (C) je podle Nejvyššího správního soudu potřeba učinit tzv. judikaturní odklon, anebo (D) krajský soud hrubě pochybil při výkladu

pokračování

či aplikaci hmotného nebo procesního práva, a toto pochybení mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení účastníků řízení.

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Stěžejní právní otázkou je v tomto případě posouzení, zda aspekt *služby pro veřejnou potřebu* ve smyslu § 1 odst. 1 ZVK představuje podmínku věcné působnosti daného zákona, anebo ne. Tuto otázku dosud Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi neposuzoval, je proto naplněna první z alternativních podmínek podle předchozího odstavce. Kasační stížnost je přijatelná; není však důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovateli dostane. Čím méně je námitka konkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatele domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatele (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci.

[19] V prvním okruhu kasačních námitek se stěžovatelka domáhá vyslovení závěru, že ustanovení § 1 odst. 1 ZVK obsahuje samostatné kritérium věcné působnosti, které není v jejím případě splněno – v důsledku toho nelze na její případ ustanovení daného zákona aplikovat.

[20] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v první části tohoto okruhu stěžovatelka toliko nesouhlasí s názorem správních orgánů a krajského soudu; svou žalobní argumentaci opakuje, eventuálně na ni pouze výslovně odkazuje, a to aniž by ji jakkoliv vztáhla k obsahu napadeného rozsudku. Zdejší soud připomíná, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci*,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]). Pokud se stěžovatel omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský [krajský] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]). Jelikož stěžovatelka v případě části této námítky (uvedené v odst. [8] výše) setrvala u prostého nesouhlasu s právním hodnocením krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizovala, je daná námitka nekvalifikovaná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[21] Stěžovatelka namítá, že jí proponovaný výklad ustanovení § 1 odst. 1 ZVK vyplývá z použití *argumentu a rubrica*. Podle kasačního soudu však z předestřené, značně sporé a nekonkrétní argumentace takový závěr dovodit nelze. Stěžovatelka svůj právní názor

nijak blíže nerozvádí; Nejvyšší správní soud proto s ohledem na jeho obecnost odkazuje na celkové vypořádání námitky rozsahu věcné působnosti ZVK níže.

[22] Ve druhé části daného okruhu kasačních námitek stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu uvedenými v odst. 17 napadeného rozsudku. Pojem *kanalizace sloužící veřejné potřebě* musí mít podle stěžovatelky určitý normativní obsah a nelze se spokojit se závěrem, že jde pouze o obecnou proklamativní charakteristiku předmětu dané právní úpravy.

[23] Podle § 1 odst. 1 ZVK „[t]ento zákon upravuje některé vztahy vznikající při rozvoji, výstavbě a provozu vodovodů a kanalizací sloužících veřejné potřebě [dále jen „vodovody a kanalizace“], přípojek na ně, jakož i působnost orgánů územních samosprávných celků a správních úřadů na tomto úseku.“

[24] Podle § 1 odst. 2 ZVK „[v]odovody a kanalizace pro veřejnou potřebu se zřizují a provozují ve veřejném zájmu.“

[25] Podle § 1 odst. 3 ZVK „[t]ento zákon se vztahuje na a) vodovody a kanalizace, pokud je trvale využívá alespoň 50 fyzických osob, nebo pokud průměrná denní produkce z ročního průměru pitné nebo odpadní vody za den je 10 m³ a více, b) každý vodovod nebo kanalizaci, které provozně souvisejí s vodovody a kanalizacemi podle písmene a).“

[26] Podle § 1 odst. 4 ZVK „[t]ento zákon se nevztahuje na a) vodovody sloužící k rozvodu jiné než pitné vody, b) oddílné kanalizace sloužící k odvádění povrchových vod vzniklých odtokem srážkových vod, c) vodovody a kanalizace nebo jejich části, na které není připojen alespoň 1 odběratel.“

[27] Nejvyšší správní soud se s názorovou pozicí stěžovatelky neztotožňuje, a to jak ve vztahu k obecnému tvrzení o existenci rozlišovacího kritéria věcné působnosti v § 1 odst. 1 ZVK, tak ve vztahu k nadepsané námitce. K prvnímu kasační soud připomíná, že krajský soud v odst. 7 a násl. napadeného rozsudku reflektoval doslovné znění zákonné úpravy a její systematiku, jakož i existující judikaturu krajských soudů i související závěry doktríny. Z těchto pramenů z pohledu krajského soudu zřetelně vyplývá, že pro hodnocení věcné působnosti ZVK jsou relevantní pouze pozitivní kritéria vymezená v § 1 odst. 3 ZVK ve spojení s negativními podmínkami formulovanými v § 1 odst. 4 ZVK. Na každou kanalizaci, která splňuje tyto podmínky, dopadá regulace stanovená v ZVK. Jinými slovy, každá kanalizace, kterou trvale využívá alespoň 50 fyzických osob, anebo která produkuje průměrně alespoň 10 m³ odpadní vody denně, popřípadě která provozně souvisí s jinou takovou kanalizací, pokud současně nesplňuje některou ze zákonných výjimek, je pro své kvantitativní vlastnosti bez dalšího považována za *kanalizaci sloužící veřejné potřebě* ve smyslu § 1 odst. 1 ZVK (v podobnostech srov. odst. 17 napadeného rozsudku). Pokud podmínky věcné působnosti nebudou v konkrétním případě naplněny, *a contrario* vodovod nebo kanalizace veřejné potřebě sloužit nebude a – slovy krajského soudu – půjde o „soukromou“ kanalizaci (či soukromý vodovod; srov. odst. 18 napadeného rozsudku).

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud s tímto právním názorem souhlasí. Nad rámec uvedených závěrů lze doplnit, že danou interpretaci rozsahu věcné působnosti ZVK podporuje i výsledek jednoduchého subjektivně historického výkladu. Kasační soud podotýká, že k poslední novelizaci ustanovení § 1 ZVK došlo zákonem č. 275/2013 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2014. Ten nahradil dosavadní výhradně negativní podmínky věcné působnosti ZVK v jeho § 1 odst. 3 – předmětné ustanovení rozdělil na dva samostatné odstavce (3 a 4), které věcnou působnost vymezují negativně i pozitivně, a nově do zákona doplnil ustanovení § 1 odst. 3 písm. b).

[29] V důvodové zprávě k dané novele zákonodárce uvedl: *„Dosud použité negativní vymezení bylo méně srozumitelné. [...] Doplněním textu se jednoznačně potvrzuje, že **zákon považuje každý vodovod nebo kanalizaci, která provozně souvisí s vodovodem nebo kanalizací pro veřejnou potřebu, za vodovod nebo kanalizaci pro veřejnou potřebu, a to bez ohledu na jejich vlastnictví různými osobami. Vodovod i kanalizace pro veřejnou potřebu jsou vždy systémem a vlastnictví jejich částí nemůže nikterak ovlivňovat jejich funkci.**“* Tímto zákonodárce výslovně potvrzuje, že zařízení vyhovující podmínkám podle § 1 odst. 3 písm. a) ZVK, nebo písm. b) ZVK, představují (za splnění negativních kritérií věcné působnosti) *vodovod nebo kanalizaci pro veřejnou potřebu* ve smyslu § 1 odst. 1 ZVK.

[30] S ohledem na výše uvedené ani podle Nejvyššího správního soudu aspekt *služby pro veřejnou potřebu* nepředstavuje separátní kritérium a obecný (širší) korektiv věcné působnosti ZVK. Jedná se pouze o proklamativní vyjádření předmětu právní úpravy, které je následně konkretizováno právě vymezením věcné působnosti zákona v § 1 odst. 3 a 4 ZVK. V tomto komplexu má pojem *kanalizace pro veřejnou potřebu* normativní účinky, neboť definuje předmět právní úpravy, který je pro interpretaci a aplikaci dalších částí daného zákona esenciální. *Per se* však aspekt *služby pro veřejnou potřebu* žádnou vlastní podmínku věcné působnosti zákona nestanovuje, a proto sám o sobě žádný normativní obsah nenese.

[31] Stěžovatelka sice předestřený výsledek interpretace rozporuje, nepředkládá však v tomto směru žádnou relevantní konkurující argumentaci. Nejvyšší správní soud připomíná, že část jejích námitek vyloučil pro nepřipustnost (srov. odst. [20] výše). Stěžovatelka má za to, že výše uvedený závěr neobstojí, neboť právní řád by v takovém případě nemohl obsahovat množství jiných pojmů, které je před jejich aplikací nutné interpretovat. S ohledem na výše uvedené kasační soud pouze opakuje, že aspekt *služby pro veřejnou potřebu* žádnou vlastní podmínku, kterou by bylo třeba vyložit, nestanovuje. Námitka stěžovatelky je proto zcela mimochodná. Dále stěžovatelka tvrdí, že *kanalizace pro veřejnou potřebu* musí mít určitý normativní obsah. Nejvyšší správní soud tento názor nerozporuje, opět však toliko podotýká, že jej má v komplexu ustanovení § 1 odst. 3 a 4 ZVK, nikoli sama o sobě. Ani tato námitka proto není důvodná.

[32] Krajský soud dále podle stěžovatelky opomenul vypořádat její námitku, kterou podporovala svůj názor, že předmětnou kanalizaci provozuje v soukromém zájmu několika málo subjektů. Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud v napadeném rozsudku vyložil, jaká kritéria musí být v konkrétním případě naplněna, aby na něj bylo možné ustanovení ZVK aplikovat. Otázka, zda je kanalizace provozována ve prospěch „úzkého“ či „širokého“ okruhu subjektů [tj. zda je splněno první z kvantitativních kritérií

podle § 1 odst. 3 písm. a) ZVK], není rozhodující, je-li dána druhá z podmínek spočívající v minimální denní produkci odpadní vody. Tento závěr výslovně vyplývá z ustanovení § 1 odst. 3 ZVK; krajský soud v tomto směru rovněž odkázal na rozsudek krajského soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 31 A 42/2022 - 79, který vyhodnotil, že vztah mezi kritérii uvedenými v § 1 odst. 3 písm. a) ZVK je alternativní (srov. odst. 16 napadeného rozsudku). Jelikož stěžovatelka naplnila podmínku týkající se minimální denní produkce vody, ZVK na její věc dopadá. Krajský soud tak uvedené námitce, byť implicitně, nepřisvědčil. Podle Nejvyššího správního soudu je takový postup v souladu s povinností orgánu veřejné moci své rozhodnutí řádně odůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 - 30, odst. [10], či ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Afs 12/2021 - 75, odst. [50]).

[33] Pokud jde o dílčí tvrzení, že ochrana veřejného zájmu na řádném provozu kanalizací plyne z jiných právních předpisů, stěžovatelka svůj právní názor opět nijak blíže nerozvádí. Nejvyšší správní soud adekvátně tomu pouze obecně uvádí, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, podle něhož veřejný zájem na řádném provozování kanalizací zřetelně směřuje k naplňování veřejných zájmů na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví (v podrobnostech srov. odst. 19 napadeného rozsudku).

[34] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku zaměnil pojmy *veřejná potřeba* a *veřejný zájem*, neboť podle ní dovodil, že „*přítomnost* [veřejného zájmu] *vyvolává* [u předmětné kanalizace] *charakteristiku veřejné potřeby*.“ Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka sice na podporu svého tvrzení cituje odst. 23 napadeného rozsudku, podle kasačního soudu však zřetelně účelově opomíjí jeho zásadní část: „**Kanalizace provozovaná žalobkyní jednoznačně naplňuje pozitivní kritérium dle § 1 odst. 3 písm. a) ZVK, když průměrná denní produkce z ročního průměru odpadní vody za den převyšuje limitních 10 m³. Současně se nejedná o kanalizaci spadající pod negativní kritérium dle § 1 odst. 4 písm. b) a c) ZVK, neboť neslouží k odvádění povrchových vod vzniklých odtokem srážkových vod ani nejde o kanalizace, na kterou není připojen alespoň jeden odběratel odlišný od provozovatele. Jelikož kanalizace žalobkyně naplňuje shora uvedená kritéria, a navíc slouží k odvádění velkého objemu odpadní vody s obsahem zvláště nebezpečných a závadných látek přímo do vodního toku řeky Bečvy, je dle přesvědčení soudu v tomto konkrétním případě zcela jistě dán veřejný zájem na jejím zákonném [řádném] zřízení a provozování [§ 1 odst. 2 ZVK].**“ Z citovaného odůvodnění je zjevné, že krajský netvrdil, že existence veřejného zájmu na provozování kanalizace má za následek, že kanalizace slouží pro veřejnou potřebu. Předmětné zařízení je *kanalizací pro veřejnou potřebu*, neboť jsou v jeho případě naplněna kritéria věcné působnosti ZVK. Daná námitka je proto zavádějící a nedůvodná.

[35] V rámci druhého okruhu kasačních námitek stěžovatelka tvrdí, že správní orgány musely o provozování předmětné kanalizace vědět; kanalizace se nachází v areálu bývalého průmyslového podniku a její existence vyplývá „z celé řady dokumentů“. Nejvyšší správní soud na tomto místě upozorňuje, že stěžovatelka nijak nespecifikuje, o jaké tvrzené dokumenty se má jednat, zda tyto dokumenty obsahovaly informace o zřízení a provozování kanalizace bez platného povolení a zda tyto dokumenty měly správní orgány k dispozici. Stejně tak není jasné, proč by historická existence kanalizace v areálu bývalého průmyslového podniku měla implikovat její nezákonné provozování. Stěžovatelka ustrnula na obecných prohlášeních typu „je všeobecně známo“ a „je to

pokračování

uvedeno v celé řadě dokumentů“; Nejvyšší správní soud s ohledem na neurčitost dané námitky pouze obecně upozorňuje, že stěžovatelka svá tvrzení nijak neprokázala. Daná námitka proto není důvodná.

[36] Co se týče tvrzení, že stěžovatelka svými žalobními námitkami zdůrazňovala své legitimní očekávání v profesionalitu a odbornost správních orgánů, Nejvyšší správní soud opět toliko obecně podotýká, že stěžovatelka fakticky nijak nepolemizuje se závěry krajského soudu uvedenými v odst. 27 a 28 napadeného rozsudku. I kdyby takto svou žalobní námitku formulovala (což neučinila), krajský soud se s ní v obecnosti vypořádal. Jejím opakováním stěžovatelka setrvává u prostého nesouhlasu se závěry krajského soudu; taková námitka je však nekvalifikovaná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[37] Pokud jde o poslední kasační námitku, v níž stěžovatelka krajskému soudu vytýká porušení zásady *nemo tenetur*, zdejší soud korespondující část odůvodnění v napadeném rozsudku nenalezl. Námitka podle svého obsahu patrně míří na jeho odst. 28; v něm však krajský soud pouze odmítl akceptovat, aby stěžovatelka „přenášela odpovědnost za vlastní porušení zákona na kontrolní orgán, který ji včas neupozornil na její protiprávní jednání.“ Krajský soud naopak netvrdil, že bylo povinností stěžovatelky, aby správním orgánům oznámila, že spáchala přestupek. I tato námitka je zřetelně zavádějící a nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[39] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. prosince 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu